

קול תודה

עלון ההתחזקות החודשי בענייני השבת וההודאה לבורא עולם

מאמר של הודיה

חנוכה - הכנה לגאולה

מקום אחר. על כן גם קדושת חנוכה בית המקדש, הנמשכת בכל דור, מתבטאת בהלל והודיה לה.

ב"מזמור לתודה" (תהלים ק'), המזמור המיוחד להודיה, אנו אומרים: "בואו שעריו בתודה חצרותיו בתהילה". המקום הראוי להודיה הוא בית המקדש, שם נפתח הלב כראוי להודיה. וכן אמרו בברכות (נח): "והודו זה בית המקדש" מסביר הגר"א: "המקדש נקרא הוד היות ובו אומרים שירות ותשבחות".

בית המקדש היה גבוה מאה אמות. גם היסוד של המשכן היה מאה אדנים. מסביר הרוקח, שזה כנגד מאה הודיות שיש ליהודי להודות לה' בכל יום, ככתוב "'מה ה' אלוקיך שואל מעמך' - אל תקרי מה אלא מאה", שזה העיקר מה שהשי"ת שואל מאתנו: להודות לו בכל יום מאה הודיות, באמירת מאה ברכות. ראה גם "בעל הטורים" (שמות ל"ח, כ"ז).

מכל המקורות האלו רואים, שמטרת בית המקדש והמשכן הייתה הודיה לה'. לכן בימי החנוכה בהם כל בית יהודי מתקדש בקדושת המקדש ומדליקים בו נרות של בית המקדש, עלינו להיות מלאים ברגשי הודיה לה' כמו בבית המקדש.

חנוכה - הכנה לגאולה

ה"שפת אמת" (חנוכה - תרמ"א) מוסיף, שלא רק תקנו החכמים חובה להודות ולהלל בימים אלו, אלא שיש גם אפשרות להשיג בימים אלו רגש של הכרת הטוב ורצון להודות לה' יותר מכל השנה. וז"ל: "בגלות אינו יכול לפתוח פה כראוי בהלל והודאה לפני ית'. כי ארץ ישראל וביהמ"ק מיוחד להלל ה' כמו שכתוב 'בית קדשנו ותפארתנו אשר הללך אבותינו, לכן [היתה] שירת הלויים בביהמ"ק ובשעת [הקרבן] הקרבן. אכן בימים אלו נמצא קצת הארה מבית המקדש כמו שכתוב, נר חנוכה רמז למנורה, לכן מאירים אלה הימים שיוכל כל איש ישראל להלל ולהודות להשי"ת".

יזכנו השי"ת למלאות את לבנו בשמחת רגשי הלל והודיה לה', ובשכר זאת נזכה בקרוב לבנין בית המקדש.

דווקא בבית, ואדם שנמצא באמצע הדרך לא יכול לקיים את המצוה?

לפי האמור העניין מובן בעה"י: **הדלקת נרות חנוכה הם המשך של הדלקת המנורה בבית המקדש.** כשם שאת המנורה חייבים להדליק בתוך בית המקדש דווקא, כך גם את נרות החנוכה צריכים להדליק במקום של השראת השכינה. היכן יש היום מקום כזה? בבית היהודי! כאשר חשים בני הבית את טוב ה' ומתוך כך מקיימים בו את מצוות התורה, הופך הוא להיות מקום השראת השכינה מעין המקדש

צוה: יוחנן ויוסקן 054-8441131

(ע' "משך חכמה" ויקרא טו, לא). על כן תקנו חז"ל להדליק בבית דווקא.

ימי החנוכה נקראים על שם חינוך בית המקדש מחדש שנעשה על ידי החשמונאים בימים אלו, לאחר שהיוונים טמאו אותו וגרמו להפסקת העבודה בו. הם זכו לזה בזכות מסירות נפשם הגדולה למען קיום התורה ועבודת בית המקדש. וכך בכל שנה זוכים עם ישראל בימים אלו לבנות מעין המקדש בביתם.

בית המקדש - בית הוהדיה

כעת מתבהר למה ימי החנוכה נקבעו כימים של הלל והודיה לה' יותר מכל החגים. שכן, כל מהותו של בית המקדש (כמו שנראה בהמשך) הייתה, מקום שבו מרגישים את הזכות והחובה להודות ולהלל, יותר מכל

ימי החנוכה הם ימים מיוחדים של הלל והודיה לה'. כפי שכתוב בגמרא שבת (כ"א, ב'): "קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה".

גם רש"י (כ"ד, א') כתב שהודאה היא עיקר מטרת היום-טוב של חנוכה: "כולה מילתא דחנוכה עיקרה להודאה ניתקנה". וכן נהוג בכל בתי ישראל לשיר שירי הלל והודיה לה' לאחר הדלקת נרות חנוכה, כפי שאומרים בפזמון 'מעוז צור' - "בני בינה ימי שמונה קבעו שיר ורגנים". והדבר טעון ביאור, הרי גם שאר ימים הטובים נתקנו על הניסים והחסדים שעשה השי"ת לעם ישראל, ולא מוצאים שכתוב בהם שעיקר קביעותם הייתה כדי להודות לה'. מדוע התייחד חנוכה מכל החגים שנקבע כולו להודאה?

המשך נרות בית המקדש

הרמב"ן (במדבר ח', ב') כתב בשם המדרש, שבשעת חנוכה המשכן, הקב"ה ניחם את אהרון הכהן שלא היה לו חלק בנדבת קרבנות חנוכה המשכן, ואמר לו שיזכה לדבר שהוא עוד יותר גדול מקרבנות. שכן קרבנות קיימים רק כשיש בית המקדש, והוא יזכה שנרות המנורה שידליקו בניו הכהנים, ימשיכו להידלק בכל בית יהודי בימי החנוכה בכל הדורות. רואים מדבריו, שנרות החנוכה שבכל בית - יש בהם מעין קדושת נרות המנורה שבבית המקדש, שכן רק אם נאמר כן מובן הניחום.

לפי זה מבואר הנוסח שאנו אומרים "הנרות הללו ... קודש הם" - שיש להם מעין קדושת נרות המנורה בבית המקדש. ואכן קיים הידור להדליק נרות חנוכה בשמן זית דווקא - כדי שיהיו דומים לנרות המנורה במקדש.

על פי זה מיישב הגרש"ז אויערבאך זצ"ל (הליכות שלמה, מועדים, פרק י"ג הע' 2) קושיה עצומה שנתקשו האחרונים: מדוע שונה מצוות נר חנוכה משאר מצוות חגי ישראל, שכולם תלויים באדם ואילו נר חנוכה תלוי בבית? לדוגמא: בפורים אפשר לקרוא את המגילה בבית הכנסת, בבית, או בכל מקום אחר. גם מצות אכילת מצה בפסח ניתן לקיים בכל מקום, וכן לולב בסוכות. מדוע נר חנוכה חובה להדליק

פנקס ההודיה

80 עמודים בעיצוב חדש ומרהיב לרישום חסדי ה',

כולל מדורים ותכנים חדשים, "אשר יצר" מבואר ו"נשמת כל חי"

הנחה לכמויות

ניתן להשיג בטל': 055.6789852 או במוקדים ברחבי הארץ: 079.5420539 שלוחה 22

רם בן ברכה
לכל הישועות

דבורה בת שרה
לזיווג הגון

רוזן בן רג'נה
לרפואה שלמה בקרוב

מתנה נפלאה למסיבות חנוכה!

כל ההכנסות קודש להפצת ההודיה לה'

ארגון "לעולם אודך" 055-6789852 | KT6171190@gmail.com | טלמסר מידע ותא-קולי לגברים: 077-2519672 | לנשים: 077-3137119

כעיונות הודיה

תודה
לך
אבא

ההודיה לה' היא כמו "מטהר אוויר" נפלא, מרענן ומשכר, שמרסס שמחה ואמונה לכל הסביבה. אנשים ונשים רבים מעידים, שכשההודיה נכנסה לביתם - משב-רוח חדש ונעים נכנס והחיים החלו להראות יפים יותר, מאירים יותר, מחייכים יותר!)

הילדים (בכל הגילאים!) מתחברים בקלות ובמהירות להודיה, והופכים להיות שותפים פעילים ונפלאים. רק תנסו!

אז איך עושים את זה? להלן מספר רעיונות נחמדים, שתוכלו ליישם בביתכם.

...ואין כמו ימי החנוכה להתחיל במלאכה, שהרי "ימי חינוך להודיה" הם, ומסייעים להודות כל ימי השנה! בהצלחה!

הודיה כה הא-כ'

אחד המשתתפים לוחש את אותיות ה-א"ב, ואחד אחר ממונה לעצור אותו בצורה אקראית. באות ש'נתפסה' מוצאים כולם על מה להודות...

א- תודה לה' הטוב שנתן לנו: אחים, אוירה טובה, ארוחה טעימה וכו'...

הודיה יוחיחית

רוכשים יומן שבועי גדול, שזמין לכל בני הבית.

מידי יום כותבים בני המשפחה את חסדי ה' שעשה עמם באותו היום.

בשבת מקריאים מן היומן, את חסדי ה' של כל השבוע...

אפשר גם לתת ממתק מיוחד למי שמילא את מספר התודות הרב ביותר!

שיר תודה

אחד הילדים בוחר שיר מוכר, ועל מנגינת אותו שיר כל אחד מזמר בתורו: "תודה להשם על..."

אפשר גם לשיר את מזמור לתודה במנגינות שונות. לדוגמא: על מנגינת "טוב לי תורת פיך": "תודה רבה לך השם.. על העיניים..." וכו'.

הודיה לפי נושאים

יוצרים פתקים קטנים, ובהם רשומים נושאים שונים, כגון:

משפחה, בית-ספר, אוכל, רהיטים, שבת, מצוות...

שמים את הפתקים בתוך כובע או שקית.

כל אחד בתורו שולף פתק מהשקית, וצריך להודות לפחות על משהו אחד בנושא שבחר. שאר בני הבית מוסיפים תודות אחריו.

לדוגמא: בנושא בית-ספר - ניתן להודות: תודה לה' על המורים, תודה על החברים, תודה על המחברות, תודה על המבחנים וכן הלאה...

ליצירתיים יותר: ניתן ליצור לוח משחק, שעליו מצוירים סמלים. (כגון: חולצה- תסמל בגדים, תפוח- יסמל מאכלים וכו') זורקים קוביה או מסובבים סביבון, איפה שנחת- צריך להודות על הנושא.

תיבת ההודאות

לוקחים שקית או קופסה גדולה ובה חפצים שונים (סוודר, עפרון, נגן, תפוח וכו'). כל אחד בתורו מכסה את העיניים ומכניס את היד לשקית.

שלב ראשון: מנחשים מה החפץ

שלב שני: מודים עליו -

נניח החפץ הוא סוודר: תודה לה' שיש לי סוודר, תודה שהוא מחמם, תודה שלא נפל הכפתור ועוד...

אין חכה שלא חודים!

מכינים כרטיסים, כשבכל כרטיס כתוב אירוע לא כל כך נעים. כגון: הכדור החדש אבד, העוגה נאפתה רק בחלקה, נשפך לי שוקו על הבגד, לא הצלחתי במבחן וכו'.

כל משתתף בתורו מרים כרטיס, וצריך להודות על המקרה שכתוב. אם הצליח - זכה בכרטיס, ואם לא - צריך להניחו בתחתית הערימה. אפשר גם לתת ניקוד לכל תודה שנאמרת, ואז הזוכה הוא מי שיש לו את מירב הנקודות בסוף המשחק.

כך מקבלים כח
להודות כל השנה

סיפורים של הודיה

סיפורי ישועות בזכות התודה מתוך הקו "קול תודה"

הכל כשורה

לפני למעלה משנה זכינו לארס את בתנו הגדולה. הכל הלך למישרין, וב"ה היתה שמחה גדולה. באותה תקופה אשתי גם היתה לפני לידה. המירוץ של ההכנות לחתונה הלך בד בבד עם ההכנות לקראת הלידה.

בתקופה הסמוכה לחתונה, ידעו אותנו הרופאים על איזושהי בעיה רצינית לתינוק. משום שהיינו כה מבולבלים וטרודים עם החתונה לא הבנו מספיק את חומרת הבעיה.

מאידך, עשינו את כל המאמצים וההשתדלויות שיכולנו, כדי שיוולד תינוק בריא ושלם: הרבינו בהודיה לה' על הילדים הטובים שנתנו לנו, על המשפחה הנפלאה; התפללנו הרבה, ביקשנו ברכות מרבים, התפללנו בקברי צדיקים, התחזקנו בתורה, בחסד, בצניעות, אפילו בדברים שנראו לנו קשים.

באותו זמן, ביקשנו מהרב קנייבסקי שליט"א, שיברך אותנו, והרב בירך: "שהכל ילך כשורה".

הבטחתי לפרסם את ישועת ה' ברבים, אם אכן הברכה הזו תחול עלינו, ונזכה להחזיק תינוק בריא ושלם.

היתה חתונה שמחה ויפה, ובסיום "שבע ברכות" אשתי הלכה לבית חולים וילדה תינוקת.

מיד עם הלידה, עדכנו אותנו הרופאים, שיש לתינוקת שתי בעיות. האחת, יש מום כלשהו בלב, והשניה, יש חשד לתסמונת דאון. הם אמרו שיודיעו לנו תשובות ודאיות תוך כמה ימים.

לאחר חמישה ימים, קיבלנו את הידיעה, שאכן לתינוקת יש תסמונת דאון.

הקושי היה רב. לאחר הבשורה המרטיטה, יצאתי למרפסת בית החולים. היתה זאת שעת צהריים. הייתי לבד מול השמיים הפתוחים, ואמרתי לבורא עולם, כשדמעות זולגות מעיני: "רבונו של עולם... אתה ניסית אותנו בנסיון, אנא, תן את הכוח לעמוד בו..." ובאותם רגעי קרבת אלוקים נדירים, התחלתי להודות לה'

בלב נרגש. תודה על הילדים הבריאים, תודה על החתונה, תודה על כל הטוב שסובב אותנו... הרגשות של "שום דבר לא מובן מאליו" ו"לא מגיע לי שום דבר" מלאו אותי.

אמרתי "נשמת כל חי" בדמעות התרגשות, ובסוף התפילה אמרתי לה': "רבש"ע, אתה יודע שעשינו את כל ההשתדלויות כדי שיהיה תינוק בריא, ואתה רצית אחרת. אז אם כך - אנו בטוחים שזה הכי טוב בשבילנו..." המילים האלו יצאו מפי בכוונה מרובה, ובאמונה חזקה שאכן כך. זהו הטוב ביותר בשבילנו.

לאחר כמה חודשים, פתאום הכתה בי התובנה, שבעצם... ברכתו של הרב קנייבסקי שליט"א כן התקיימה. הרב לא הבטיח לנו תינוק בריא. הוא אמר "שהכל ילך כשורה".

הכל באמת הלך כשורה.

זה שאני לא חשבתי שזה כשורה, זה לא אומר דבר.

התבוננתי בכל החסדים שמסביבי: ב"ה אשתי עברה ניתוח בהצלחה, ובבריאות. היא קמה מייד, ויכלה ללכת. היא חזרה אמא בריאה ושלמה עם התינוקת ללא עיכובים נוספים. היו דברים רבים, בהם הכל הלך כשורה, מבלי שאפילו שמנו לב...

מייד החלטתי שעליי לפרסם אף עתה את ישועת ה' ברבים. לאחר השתדלויות, תפילות והודאות כה רבות, ברור לי שזו היתה ישועתנו לטובתנו. הכל הלך כשורה. הברכה אכן התקיימה.

ב"ה אנו זוכים מהילדה הזאת להרבה שמחה ואושר בביטנו. אכן, ישנם קשיים, אך אנו רואים עין בעין כיצד ה' נותן לנו כוחות ועזרה מרובה בכל פעם מחדש. אני מקווה שהסיפור שלי יחזק עוד אנשים רבים נוספים, שציפו לישועות מסוימות, והרגישו מאוכזבים כי לא נושעו. ה' יעזרנו תמיד להתבונן ולהודות על כל החסדים והישועות שמסביבנו, להבין ולהאמין, כי הכל בעצם... כשורה. ■

תנו לו את המיקרופון

כבר התרגלתי, שבכל פעם שמשוה לא מסתדר לי אני מכריז: "תנו לאבא בשמיים את המיקרופון... בוא נראה מה יש לו לומר על זה..."

הלכתי עם בני לקנות חולצות לחג.

בכל פעם שאני הולך לקנות חולצות, אני מתפלל שאמצא חולצה שתאים למידותי, כי הן גדולות מהרגיל, ושיהיה בד נעים, כי אני רגיש מאוד לכך. עברנו בכמה חנויות ללא הצלחה, ולבסוף, לאחר חיפושים ארוכים וממושכים, מצאתי את החנות המתאימה שמוכרת מידות אלו.

כשאני בא לשלם, אמרו לי שהמידה אזלה, ורק עוד שבועיים יגיע משלוח נוסף של מידות אלו.

אמרתי לבני: "בוא ניתן לו את המיקרופון..." ככה ה' רוצה. נבוא עוד שבועיים, כי זה הכי טוב בשבילנו. הודיתי לה' שלא קנינו, כי כך הכי טוב.

לאחר שבועיים באתי שוב, והחנות היתה סגורה.

אמרתי לבני, שנראה לי שמשוה קורה פה ואני סקרן לדעת מה.

בפעם השלישית שבאתי לקנות, היו 8 חולצות מתאימות, והחלטתי שאני קונה את כולן.

כשבאתי לשלם, אני מגלה, שכרטיס האשראי נותר בבית...

לקח לי חצי שניה להתעשת, ואז נזכרתי בהודיה לה'. "תנו לו את המיקרופון...". אמרתי לבני בנחישות: אתה

עוד תראה שיצמח מזה דבר טוב, אך כעת אני באמת לא מבין...

כעבור יומיים, אחי מתקשר אליי. בדיוק הייתי באמצע משוה, כך שלא יכולתי להרים, וחזרתי אליו כעבור שעתיים.

- "מה רצית?" אני שואל אותו

- "סתם לשאול מה נשמע" הוא עונה.

- "תגיד, מה זה הרעשים שם?" אני תמה.

- "אני נמצא בחנות חולצות ברחוב..."

- "תעשה לי טובה, ותשאל אותו אם יש לו חולצות במידה שלי" אני מזנק על ההזדמנות.

אחי בירר, וחזר אליי כעבור דקות ספורות:

"המידה הזאת נגמרה, וייקח כמה שבועות עד שהוא יקבל אותה למלא".

באותו רגע כבר הציף אותי גל של כעס. כמה מניעות על החולצות האלו! ... מה, לא יהיו לי חולצות לחג?

ושוב הרגעתי את עצמי: 'אבא, קח את המיקרופון... הכל לטובתי, ומי יודע כמה צער אתה חוסך לי כעת...' חצי שעה לאחר מכן אחי סיים את קנייתו בחנות, שילם, ופונה לחזור לביתו.

כשהוא יוצא, רודף אחריו מישהו:

"סליחה, אפשר לשאול אותך שאלה?" שואל אותו יהודי שיהיה בחנות.

- "כן, בטת" עונה לו אחי.

- "איזו מידה חיפשת, שהמוכר ענה לך שנגמר?" אחי נקב במידה הרצויה.

- "תקשיב לי", הוא אמר "הבן שלי קנה לעצמו עשר חולצות במידה הזו כאן בחנות. העניין הוא, שהוא עבר ניתוח וירד במשקל. החולצות כבר לא מתאימות לו, אך מכיון שלא שמר את הקבלה המוכר מסרב להחליף לו אותן למידה קטנה יותר..." והוא המשיך:

"אני מוכן למסור לך אותן, אבל בתנאי אחד, שלא תשלם לי על זה שקל כי זו המצווה שלי".

...

במקום לקנות ב110 ש"ח כל חולצה, הכל הגיע אליי בחינם הביתה במשלוח ארוז בשווי 1100 ש"ח.

עכשיו הבנתי למה החולצות אזלו, ולמה כרטיס האשראי נשכח בבית, ולמה החנות היתה סגורה וכו' וכו'... הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

נתייחס לאבא את המיקרופון - והיה לו מה לומר ... ■

